

## Ένα κάθε μήνα.

Άγαπητοί μου ένοριτες,

**Ένα αληθινό προνόμιο στόν άνθρωπο είναι τό νά μπορεί νά προσεύχεται στόν Θεό.** Προσευχή σημαίνει ανάταση στόν ούρανό, διάλογος μέ τόν Θεό καί κοινωνία μαζί του. Ό Θεός αγαπά νά προσευχόμαστε. Ζητᾶ τήν κοινωνία μας, γιά νά μᾶς δώσει ούράνια αγαθά, καί πρό παντός τόν έαυτό του.

Τήν τελευταία Κυριακή τοῦ Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει μία σπουδαία παραβολή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν παραβολή τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου. Ἐκεῖ ὁ Χριστός ἀπορρίπτει τήν προσευχή τοῦ Φαρισαίου ἐνῶ ἀποδέχεται τήν προσευχή τοῦ Τελώνου. Ὁ Τελώνης εἶναι ἕνας ἀμαρτωλός ἄνθρωπος. Ἔχει ὅμως αὐτογνωσία, ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητάς του. **Ἡ προσευχή του εἶναι περισσότερο μία σίση ἀπέναντι στόν Θεό, παρά λόγια.** Περιορίζεται στή φράση: **«Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ»** (Λουκ. ΙΗ΄ 13). Στεκόταν κάπου πίσω στό Ναό, δέν τολμοῦσε νά σηκώσει τά μάτια του, χτυποῦσε τό στήθος του καί ὀδυρόταν προσευχόμενος.

Αὐτή ἡ προσευχή εἶχε κάποια στοιχεῖα, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν προϋποθέσεις, γιά νά γίνει εὐπρόσδεκτη μία προσευχή ἀπό τόν Θεό. Θά ἤθελα νά τά ἐπισημάνουμε.

**Ἡ ταπείνωση** εἶναι τό πρῶτο στοιχεῖο. Μία ταπείνωση, πού νά εἶναι καρπός μᾶς βαθεῖας καί ἐπιμελημένης αὐτογνωσίας. Ὁ Τελώνης τῆς παραβολῆς, εἶχε ἐπίγνωση τοῦ ποιός εἶναι. Ἡ ταπείνωση εἶναι τό Α καί τό Ω γιά μία εὐπρόσδεκτη προσευχή.

Τό δεύτερο εἶναι **νά μὴν ὑπάρχει καμμία ἐχθρότητα μέσα στήν ψυχή μας** γιά τόν συνάνθρωπό μας. Στήν Κυριακή προσευχή ὑπάρχει ἡ θέση: **«ὡς καί ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»** (Ματθ. Στ΄ 12). Συγχώρεσέ μας Κύριε, ὅπως κι ἡμεῖς συγχώρησαμε τούς ἄλλους. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχουμε ἐχθρότητα μέσα μας καί νά γίνεται εἰσακουστή ἡ προσευχή μας.

Ένα τρίτο στοιχεῖο εἶναι **ἡ ἐλεημοσύνη ὑπό τήν στενή καί τήν εὐρεία ἔννοια.** Καί δίνοντας ἀπό τά ὑπάρχοντά μας **καί** προσφέροντας κάθε εἶδους βοήθεια στόν συνάνθρωπό μας. Ὅταν ἐμφανίσθηκε ὁ ἄγγελος στόν ἑκατόνταρχο Κορνήλιο τοῦ εἶπε: **«Κορνήλιε, οἱ προσευχές σου καί οἱ ἐλεημοσύνες σου ἀνέβηκαν στόν Θεό».** (Πρ. Ι΄ 4)

**Ἡ νηστεία** εἶναι τό τέταρτο στοιχεῖο, πού πρέπει νά συνοδεύει τήν προσευχή. Εἶναι ἡ ταπείνωση τοῦ σώματος. Ἡ νηστεία κάνει ἐλαφριά τήν προσευχή καί τήν ἀνεβάζει πάνω στόν Θεό. Μέ τή νηστεία διώχνουμε τή βαρυστομαχία καί τήν ἀκηδία, τήν τεμπελιά καί τή νύστα, πού δέν μᾶς ἀφήνουν νά προσευχηθοῦμε.

Ένα ἀκόμη στοιχεῖο τῆς καλῆς προσευχῆς εἶναι καί **τό πνευματικό περιεχόμενο** πού θά ἔχει. Τά αἰτήματα θά πρέπει νά ἔχουν πνευματική διάσταση, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου, **«ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν»** (Ματθ. Στ΄ 33). Καί τά ὑλικά θά ζητοῦμε, ἀλλά προηγοῦνται τά πνευματικά.

Ὅταν **ἡ προσευχή μας γίνεται καί γιά τούς ἄλλους,** αὐτό εἶναι ἕνα σπουδαῖο στοιχεῖο, πού θά τήν κάνει εὐπρόσδεκτη στόν Θεό. Στήν προσευχή πρέπει νά βλέπουμε τόν έαυτό μας ἐνταγμένο μέσα στήν Ἐκκλησία. Νά προσευχόμαστε γιά ὅλους, ἀκόμη καί γιά τούς ἐχθρούς μας. Ὅταν προσευχόμαστε γιά τούς ἄλλους, εἰσακουόμαστε ἀπό τόν Θεό, ὁ Θεός δίνει τίς λύσεις, καλύπτει τίς ἀνάγκες τους, ἐκεῖνοι ἀνακουφίζονται κι ἡμεῖς χαίρομαστε.

Γενικῶς, ἡ προσευχή πρέπει νά γίνεται **μέ πίστη στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ,** ἔχοντας **ὀρθόδοξη πίστη καί ὀρθόδοξη βιοτή,** νά γίνεται **μέ ἐπιμονή,** νά ἔχει ὡς κύριο σκοπό **τήν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,** πού εἶναι καί ὁ ἀπώτερος σκοπός τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Τέλος, ἂν ἡ προσευχή μας **συνοδεύεται μέ δάκρυα,** μπορούμε νά κατορθώσουμε τά πάντα. Σ' αὐτό τό σημεῖο συμφωνοῦν ὅλοι οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Σέ ἕνα τροπάριο τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου λέει: **«Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα πόσα δύνανται τά δάκρυα».** Δέν ὑπάρχει πρόβλημα καί δυσκολία, πού νά μὴν μποροῦν νά υπερνικηθοῦν.

Ὁ Τελώνης δικαιώθηκε, τῆς Χαναναίας ἡ κόρη θεραπεύθηκε, ἡ προφῆτις Ἄννα ἔλαβε τόν Σαμουήλ, ὁ προφῆτης Ἡλίας ἔκλεισε τόν οὐρανό γιά τρισήμισι χρόνια καί πάλι διά τῆς προσευχῆς τόν ἄνοιξε καί ἔβρεξε. Ὅλοι οἱ ἅγιοι καί ὅλοι οἱ πιστοί ἔχουν κατορθώσει μεγάλα καί θαυμαστά διά τῆς προσευχῆς.

**Ἡ σωστή προσευχή, αγαπητοί μου, εἶναι συνομιλία μέ τόν Θεό, κάνει τόν ἄνθρωπο κοινωνό τοῦ Θεοῦ, τόν δικαιώνει.**

Σέ ἐμᾶς μένει νά ἀξιοποιήσουμε, ὅσο μπορούμε περισσότερο, αὐτό τό μέγιστο καί μοναδικό προνόμιο, πού μᾶς ἔχει δώσει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Εὐχομαι νά γίνουμε προσευχόμενοι ἄνθρωποι!

Μέ πολλή ἀγάπη Χριστοῦ

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου